

[Poul Møller.]

den saglige begrundelse for en yderligere udbyttebeskatning er så lille, at vi har svært ved overhovedet at øjne den.

Andre dele af skattereformforslagene vil være modne til revision, hvis den højtærede finansminister får sin vilje igennem med hensyn til overgang til kildeskat. Der er meget i denne tanke om kildeskat, der taler os, men den er endnu slet ikke blevet grundigt undersøgt, og én ting ved vi at den vil medføre: en meget betydelig forøgelse af uproduktive udgifter her i landet. Det erkender for så vidt også finansministeren.

Det vil derfor være nødvendigt for os først at gennemdrøfte kildeskatten i alle dens konsekvenser, inden vi for vort vedkommende giver tilsagn om at støtte oprettelsen af et nyt vældigt administrationsapparat. Det er meget små beløb, de offentlige kasser mister i form af uerholdelige skatterestancer her i landet, og man skal derfor ikke vente, at overgang til kildeskat vil give stort flere penge i statskassen eller i de kommunale kasser, i hvert fald næppe så meget, som de øgede opkrævningsudgifter vil beløbe sig til. Skal man gå over til et tillempet kildeskattesystem, kan det altså ikke motiveres med hensynet til de offentlige kasser, for at få flere penge i disse kasser. Det kan kun motiveres med et eventuelt større behag for skatteyderne. Vi er ikke blinde for dette synspunkt, vi underkender det ikke, men vi er aldeles ikke overbevist om, at skatteborgernes store flertal ønsker kildeskat, og vor endelige stillingtagen vil afhænge af den belysning, udvalgsforhandlingerne kan kaste over problemet.

Men altså, på flere punkter er det fremsatte forslag allerede forladt af dets egen ophavsmand, hvad der jo langt fra gør det lettere for os andre at tage stilling til regeringens samlede skattepolitik.

I sin fremsættelsestale gjorde den højtærede finansminister nogle bemærkninger om kapitalvindingsskatten, bemærkninger, som jeg gerne ønsker at kommentere. Vi erkender, at der på flere punkter er engangs-erhvervelser, som det er urimeligt at indkomstbeskatte i et enkelt skatteår, og hvor en særlig afgift kan være mere rimelig, som f. eks. beskatning af goodwill. I den tid-

ligere regerings forslag af marts 1953 tog man da også konsekvensen heraf, men vi ser ikke det rimelige i heraf at drage den slutning, at vi bør tage nye former for indkomstbeskatning og nye skatteobjekter ind under denne form for beskatning, erhvervelser, der hidtil har været indkomstskattefri, fordi de har været betragtet som ombytning af formueaktiver. Den højtærede finansminister overbeviser os slet ikke ved at pege på den nuværende urimelige beskatning ved udlodning ved et aktieselskabs likvidation. Denne urimelighed lader sig meget vel rette uden at indføre en almindelig kapitalvindingsafgift.

I det hele taget synes jeg, den højtærede minister er alt for tilbøjelig til at slutte fra det atypiske, fra det specielle, i stedet for fra det typiske, som f. eks. her, hvor han vil have en almindelig kapitalvindingsafgift og motiverer det med, at den kan løse et så specielt problem som udlodning af aktier ved likvidation, eller når han f. eks. ønsker at indføre kildeskat for derved at undgå dobbeltbeskatning af hjemvendte udlandsdanskere eller sikre sig, at den afdøde intet kommer til at tjene ved sit eget dødsfald. Disse specielle argumenter skal jeg lade ligge, for jeg tror ikke, de kan bære så store foranstaltninger som dem, den højtærede minister stiller forslag om.

Den højtærede finansminister kredser endvidere om det urimelige i, at debitorer får en gevinst på kreditorers bekostning, og ministeren nævner ejendomsbesidderen i forhold til pantekreditoren. Det er naturligvis rigtigt, at ejeren her ved stigende ejendomspriser får en gevinst, som pantekreditor ikke får andel i, men ærlig talt, ingen er dog taget ved næsen. Panthaver har jo netop valgt sikkerheden uden udsigt til konjunkturgevinst, til gengæld også sikkerhed, såfremt ejendomspriserne falder, medens derimod debitor har valgt konjunkturrisikoen, udsigten til fald eller stigning. Debitor har ikke i noget tilfælde snydt kreditor, begge har vidst, hvad de gik ind til, og begge har fået, hvad de ønsker.

Skulle der nu være konsekvens i finansministerens betragtning, skulle man jo vente, at han ville foreslå debitorgevinsten delt imellem debitorer og kreditorer, altså ved en slags værdisikrede, værdifaste obligationer, en tanke, som ingenlunde er an-